Jaargang 1 - nr. 13 - 10 januari 2026

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

OVER HET BOEK STRANDEN IN DE NIEUWE BIJBEL

De hemel is omringd door stenen en stenen poorten. De stenen zijn een beeld van de volharding, dus wij komen alleen binnen als wij de volharding leren, waar het boek Stranden, het één na laatste boek van de nieuwe bijbel over spreekt. (14:6-7)

De hemelse steen draagt het levenswater van binnen. De stenen zijn ook een beeld van de grenzen waar wij niet overheen mogen gaan. Daarom zegt het boek Stranden dat de mens moet leren niet meer te nemen dan nodig. (14:3) Dat is een strijd tegen overmoed en overmaat waardoor de mens is gebonden. (14:4)

De steen wijst er ook op dat het niet zomaar om werken gaat, maar om gewoonten. Het moet je natuur worden. (14:9-10) De opname houdt dus in het hiering geoefend worden, wat dus iets heel natuurlijks is. Wij worden dan door de vogels der hemelen opgenomen, en worden zelf als de vogels der hemelen. Dat is een beeld van de ontwaking in het beloofde land. (14:11-13)

Het boek Stranden zegt dat er geen rechtstreekse weg is tot het geestelijke. Als we het over het levenswater hebben, dan hebben we het over de geestelijke melk, de moedermelk, die we moeten ontvangen, en daarvoor moeten we tot de zeebron gaan, wat het beeld is van deze dingen. Dat kan alleen door verbrokenheid. We moeten kleiner worden, en minder worden, tot verbrokenheid, om zo tot de oermoederbron te kunnen gaan. Als wij te groot zijn dan kunnen wij haar niet bereiken en kan zij ons niet bereiken. Het boek Stranden zegt dat de melk de wording is en dat we zo kunnen afrekenen met projectie. Wij moeten onze verantwoordelijkheden dragen, en dat kan alleen door de melk, door de geestelijke opvoeding. (17-18)

Het boek Stranden spreekt over de splitsing van de zeebodem tot terugkeer tot de ondergrondse wildernis en zee. We moeten niet bij het aardse blijven. (12-13)

Zouden wij niet hongeren en minderen tot dit doel, om oog hiervoor te krijgen, om hier in wedergeboren te worden, in de schoot der aarde, door niet aan de oppervlakte te blijven rondhangen ? Aan de oppervlaktes hebben ze alles verdraaid. Het is als het schuim der zee. De zee roept juist dieper.

Wij moeten worstelen met de aarde, met de bodem, om er dieper in door te dringen, om te komen tot de geheimenissen.

Alles om ons heen is weinig, opdat we het in onszelf ontwikkelen. Anders zouden we geheel verlamd raken. (3:6-9)

Zo gaan wij door honger tot de eerste tekenen van de lente. Zonder de winter zou dat nooit kunnen komen.

Het boek Stranden gaat over dit diepere pad. Juist door de vele onderdrukkingen zullen we dit pad vinden.

Geef niet ergens op halverwege de honger. Grijp niet halverwege terug naar de vleespotten. Juist de woestijn zou overgaan in het beloofde land, en juist de honger zou de zee voortbrengen om de mens schoon te wassen, zegt het boek Stranden in hoofdstuk 12. En dan worden tranen tot regen. Houdt dus vol. Volharding is echt de sleutel, en dat moet zijn volharding in het hongeren, in het minderen, in het je niet laten omkopen door de zonde. De zonde is erg sluw en zal proberen je af te leiden en om te kopen, te verleiden, midden op je weg, ook als je er al bijna bent, juist dan. De laatste loodjes wegen het zwaarst.

Houdt vol. Laat je niet omkopen door voortijdige en overmatige genade en zaligheid, want die staat heel vroom op de loer, doet zich zeer religieus en geestelijk voor, maar het heeft de soberheid verraden. (10:1) Volg het pad van tranen, en ga niet overmoedig en overmatig lopen lachen als er helemaal niets te lachen valt. Lach niet met de dwazen. Dat is ook een belangrijke boodschap in het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel.

Nu, geef niet op in je soberheid, in je terugtrekken. Uiteindelijk zal het vrucht voortbrengen. Veel kinderen zijn nu ongehoorzaam aan hun ouders. Dat is een teken der tijden. Dat is ons voorspeld. Ze weten alles beter en gaan hun eigen weg, en hebben zo het ware pad verlaten, terwijl groot gevaar loert. Groot gevaar. Ze zijn afgeweken van de kudde en zijn verslaafd aan aardse romantiek. Alles moet er zijn om hun vlees te verwennen, maar leren van het ware willen ze niet. Ze willen de lagere aardse hartstochten bevredigen. De harde, koude waarheid willen ze niet. Ze hebben liever de warme, zachte leugen, maar het is een moeras. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden, die dodelijk zijn. Denk aan de vele infecties. De mensheid is ingenomen door een roze virus, wat hun vriend niet is, maar hun vijand, en het zal hen in de nacht overrompelen en verscheuren. Zet daarom de roze brillen af in oorlogstijd. Waar gaat het naartoe ? Ze vleien elkaar, en zo zijn ze schuldig aan elkaars slaap. Er is geen alarm meer. Ze zijn zo ten dode opgeschreven, groeien op voor galg en rad. Het eerste teken van de wedergeboorte is te wenen over deze dingen. Ga in zak en as, verscheur je klederen en je hart.

De tijden van waarschuwing zijn allang voorbij. Dit zijn de echo’s. Oh, wat een duistere tijden zullen het zijn als deze echo’s niet meer gehoord zullen worden. Waar moet het met de wereld naartoe als er geen waarschuwers meer zijn, geen Mozessen, geen Jeremia’s, geen Elia’s ?

Kniel neer, en bidt, maar bovenal luister en worstel, want zovelen kunnen alleen maar buigen voor hun afgoden, die in principe voor hen moeten buigen. Sluwe afgoden heeft de mens waardoor ze altijd gelijk hebben en niets meer hoeven te leren. Zij weten alles al. Oh, hoe groot is het bedrog. Ween erover als eerste teken van de wedergeboorte en keer terug. Keer terug tot de moedermelk, want alleen op de toppen van de melk is het geestelijke te vinden. (18:1) Worstel om de rivier over te komen. Worstel om de diepte in te gaan. Bouw niet je koninkrijkje aan de oppervlakte, maar ga diep.

Tranen die tot regen worden in het beloofde land, diep onder de grond, na het sterven van de zaadkorrel. Dan is er vruchtbaarheid gekomen, en gaan de nachtmerries, de kooien, uiteindelijk bloeien, en is er een weg doorheen, krijgt men nieuwe perspectieven, kan men er wat van maken. Dat is waar de prediking van het boek Stranden over gaat, het één na laatste boek van de nieuwe bijbel.

Blijf niet braaf in de rij lopen voor de drugs die men op aarde biedt. Wordt een wilde, wordt rebels tot de zonde en de leugen. Dans het niet meer naar de pijpen omdat iedereen het doet. Het hemelse touw is op zoek naar hen die het hemelse touw zoeken. Wordt aan dat touw omhoog getrokken. Dan wordt je geleid in alle dingen.

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK - 7

Hoofstuk 7. De Piano

Na een tijdje kon Elwin al wel een beetje piano spelen. Sandra stond in de keuken af te wassen. 'Sandra, wil jij het niet eens proberen ?' vroeg Elwin. Maar Sandra had het te druk, en ze zou straks verder gaan met het lezen van een boek. Sandra las graag. Het was een boek over een mannetje dat reisde in een schoen. Elwin raakte wel een beetje nieuwsgierig, en ineens stopte hij met pianospelen, en nam het boek mee naar het zolder. Sandra was toch nog bezig beneden, dus hij kon nog wel even

een stukje lezen.

Uren gingen voorbij en voordat Elwin het echt besefte had hij het boek uitgelezen. Waar zou Sandra toch zijn ? Toen hij beneden kwam lag Sandra te slapen achter de piano. Op de piano lag het boek over pianospelen.

Elwin zou ook wel rond willen reizen in zo'n schoen. Deze schoen was een schip, een bus, maar ook een raket. Elwin zou wel eens een keer naar Jupiter willen, dat is een hele grote planeet hoog in de lucht, en ver, heel ver van de Drokelaar vandaan.

Elwin besloot op zoek te gaan naar dat mannetje uit dat boek. Elwin besloot een briefje voor Sandra te schrijven dat hij weer op reis zou gaan. Hij schreef onder dit briefje dat ze in die tijd mooi piano kon leren spelen. In het boek stond dat het mannetje in Aldebaran woonde. Elwin wist niet waar dat was, maar besloot het op te zoeken in de Bibliotheek. Daar schrok Elwin wel even, want hij kwam erachter dat Aldebaran een planeet was. Om daar te komen zou hij een reis moeten maken in de ruimte. Maar hoe moest hij dat doen ? Toen hij thuiskwam verscheurde hij het briefje en gooide het weg. Sandra zat nog steeds te slapen achter de piano.

Toen ze wakker werd vertelde Elwin over wat hij gelezen had en wat hij wilde doen, maar een reis maken in de ruimte, hoe zou hij dat moeten doen ? Elwin besloot naar Professor Klapwater te gaan. Misschien dat hij iets wist. 'Tja, inderdaad Elwin. Aldebaran is een heel verre planeet, een rode ster,' zei de professor, 'maar misschien dat ik daar wel iets op weet.' En hij haalde een groene staaf tevoorschijn. 'Dit is een van de staven van Klaas Vaak die ik van hem heb gekregen. Ze kunnen niet zo lang groeien, maar komen toch een heel eind. Hij moet in de grond gestopt worden en dan gaat hij groeien. Als hij is uitgegroeid kun je de rode staaf erop laten groeien voor het laatste stukje naar Aldebaran,' zei de professor.

'Maar wat als één van de staven nu knakt, zoals dat gebeurde met de verhuizing van Klaas Vaak ?' vroeg Elwin. 'Daar is de kans veel kleiner bij, want het zijn nu twee staven, en die kunnen meer dan één,' zei de professor weer. 'Maar Elwin, je hebt gelijk, het is een gevaarlijke klus. Ik zal je dan ook niet laten gaan zonder de arenden van Klaas Vaak. Als het mis gaat kunnen zij je opvangen. En als je dan Aldebaran hebt bereikt, daar wonen arenden die van planeet naar planeet kunnen vliegen. Het zou heel fijn zijn als je een paar van die arenden voor Klaas Vaak meeneemt. Als ze dat willen tenminste.' Dat leek Elwin een prachtig idee. En zo gezegd zo gedaan. De volgende ochtend vroeg liepen Professor Klapwater en Elwin richting het bos, waar ze de groene staaf zouden planten. Elwin had ook zijn rode staaf meegenomen en nog wat andere spulletjes in zijn rugzakje. Ook waren er enkele arenden van Klaas Vaak bij hen. Het groene staafje begon snel te groeien. Het zoemde en gloeide in de lucht, en Elwin begon al snel te klimmen. 'Kom je snel weer terug, Elwin ? riep de professor. 'Dat beloof ik, professor, ik zal proberen zo snel mogelijk weer terug te zijn, maar ik moet eerst het mannetje in de schoen vinden, en natuurlijk de arenden voor Klaas Vaak,' riep Elwin terug.

'Inderdaad, Elwin, maar wees voorzichtig met het klimmen,' riep Professor Klapwater weer. Op de top aangekomen begon de rode staaf te piepen en te groeien. Elwin maakte de staaf stevig vast aan de groene, en begon te klimmen. Oh, wat was hij al hoog, en het begon flink te wiebelen. Hij was al hoger dan de arenden konden komen. Maar opeens hield de rode staf op met groeien. Hij kon niet verder. Elwin werd een beetje bang. Het waaide zo hard hoog in de lucht. Hij zag de arenden niet meer, en hoe moest hij nu op de rode ster Aldebaran komen ? Ineens kreeg hij een idee. Misschien was er in het speelbordenboek van Bilmageln wel een speelbord van Aldebaran. Er zaten veel bladzijden in het boek. Elwin was blij dat hij dit keer de toverdobbelsteen wèl had meegenomen. Oh wat een boel moeilijke namen stonden er in dit boek. Natuurlijk allemaal van plaatsen die hij nog niet kende. 'Ah, hier is het, een speelbord van Aldebaran.'

Elwin pakte de dobbelsteen uit zijn rugtas, maar verloor zijn evenwicht, en daar ging de dobbelsteen. Elwin huiverde. Hoe moest hij nu in Aldebaran komen ? 'Elwin wees maar niet bang, hoor.' Het was de toverdobbelsteen weer. Het ding kon spreken en had vleugeltjes. Snel griste Elwin de dobbelsteen uit de lucht en wierp hem op het speelbord. Joeffffff, daar verdween Elwin in het niets, en kwam tevoorschijn aan de rand van het Aldebaranse bos. De toverdobbelsteen en het speelbordenboek zaten weer netjes in zijn tas, samen met de rode staf die hij van Klaas Vaak had gehad.

Ook had hij het boek van Sandra meegenomen, over het mannetje in de schoen. Het mannetje woonde in een hoge toren ergens in Aldebaran, maar waar precies, dat wist Elwin niet. 'Eerst maar eens op zoek gaan naar de arenden,' dacht Elwin bij zichzelf.

Elwin zag een kasteel in de verte. Hij wist dat de toverdobbelsteen hem altijd op de goede plaatsen bracht, dus hij besloot een kijkje te nemen in het kasteel. Er hingen veel fluwelen doeken met zwarte arenden door het kasteel heen. Het leken wel vlaggen. Ook zag hij aan de zijkanten van de gangen pantsers van ridders staan, met dezelfde zwarte arenden in een rode achtergrond op de pantsers. Het leek wel op een ridderkasteel. Maar helemaal zeker wist Elwin het niet. Hij was immers op een voor hem vreemde planeet. Misschien was het wel een spookkasteel, een piratenkasteel of een arendskasteel. Alleen door verder te lopen zou hij erachter kunnen komen. In de verte hoorde hij vrolijke fluitjes. Het kwam van boven. Zou er een feest zijn ? Boven gekomen verschool Elwin zich achter een vaas, en liep van vaas tot vaas richting een grote zaal. Hier waren prinsen, prinsessen en andere edelmannen en vrouwen aan het dansen. Ze liepen allemaal een beetje houterig, maar dat kwam misschien door de zware kleding die ze droegen. Elwin vond het wel prachtig om te zien. Het leken wel dansende poppen op een muziekdoos. 'Het zijn ook poppen,' sprak een stem. Elwin dacht dat hij droomde, maar toen hij zich omdraaide zag hij een grote zwarte arend staan, dezelfde als de zwarte arend op het rode fluweel en als op de ridderpantsers. Dit moest dan een arend zijn waar de professor over sprak. Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. De arend begon te grinniken. 'Wat fijn dat ik je eens zie, Elwin. Welkom in het poppenkasteel van Aldebaran. Bovenin de toren, hoog in de lucht, boven de wolken woont het mannetje wat je zoekt,' zei de arend vriendelijk.

`Hoe weet je dit allemaal over mij ?' vroeg Elwin verbaasd. `Omdat ik veel Elwin boeken heb,' zei de arend weer. Elwin begon te lachen en werd een beetje rood. `Ik vind ze wel leuk hoor,' zei de arend weer, 'en ik weet natuurlijk veel meer van jou dan je denkt.' Elwin werd er een beetje verlegen van.

's Nachts komen de poppen altijd tot leven, maar overdag zijn het weer gewoon poppen,' zei de arend. 'En zo is het ook met het mannetje en de vliegende schoen. Maar gelukkig is het nu nacht, dus kun je ze ontmoeten.' Elwin knikte, dat had hij al in het boek gelezen. Samen liepen ze naar boven, terwijl Elwin over Klaas Vaak begon te vertellen. De vogel wilde graag met Elwin mee naar Klaas Vaak, maar eerst zouden ze samen het mannetje in de rijdende schoen ontmoeten. Het was een lange trap in de toren, en Elwin durfde bijna niet naar beneden te kijken. Oh, wat werd hij daar naar van. Toen ze boven waren aangekomen moesten ze door een rood zwart geblokte deur. In een hele lange hal zagen ze het mannetje voorbij suizen, van de ene kant naar de andere kant. Het mannetje keek erg verdrietig. Een grote groep muizen rende lachend achter de schoen aan, en aan de zijkanten van de hal stonden lange ratten met helmen stijf rechtop. De muizen dachten dat het mannetje in de schoen een stuk speelgoed was. Ze hadden niet in de gaten dat het mannetje het niet leuk vond dat ze achter hem aanrenden. Elwin kreeg erg medelijden met het mannetje. Opeens

kwam er een moeder binnen met een dienblad. Een klein jongetje liep achter haar aan. 'Roccio, ruim je speelgoed eens op, kleine jongen,' zei de moeder, 'je moet naar bed, het is al midden in de nacht. Ik moet nog even naar grootvader toe om hem een glas melk en wat beschuit te brengen voordat hij gaat slapen.' Maar het was al te laat, het mannetje in de schoen vloog al voor de voeten van de moeder, en ze gleed uit met een gil. Boos begon ze het jongetje toe te spreken : 'Voor straf mag je de hele week niet meer spelen.'

Elwin en de arend hadden zich achter een grote vaas verstopt, en keken machteloos toe. Elwin werd er erg verdrietig van. De muisjes waren in speelgoedmuisjes veranderd en ook het mannetje bewoog niet meer. 'Dat gebeurt altijd als er mensen binnenkomen, dan wordt alles weer speelgoed,' zei de arend. Toen de moeder en het jongetje weer wegwaren, kwam alles weer tot leven. Snel sprong Elwin in de schoen en vroeg aan het mannetje of hij achter het stuur mocht zitten. Het mannetje was blij met wat hulp. Maar och, daar kwam de moeder weer binnen, met het jongetje aan haar hand. Boos pakte ze de schoen op, en door de schok vloog Elwin er uit en kwam terecht in het bloemenwater van één van de vazen. 'Ik zal je speelgoed eens voor een tijdje goed opbergen, hoog in de kast. Dat zal je leren om speelgoed te laten slingeren,' hoorde hij de moeder nog zeggen. Met een harde klap gooide ze de deur achter zich dicht.

Elwin klom langs een van de bloemenstengels omhoog en sprong op de rand van de vaas. De arend vertelde dat de moeder, het jongetje en de grootvader reuzen waren, en dat de torentrap van het poppenkasteel eigenlijk een trap naar reuzenland was. Deze drie reuzen woonden aan de poort van een land met nog grotere reuzen dan ze zelf waren. De arend vloog naar de deur toe, en draaide de deurknop om. Hij wenkte Elwin om te komen. Nu moesten ze het mannetje en de schoen uit de hoge kast zien te bevrijden. In de woonkamer stond een hoge kast, zo hoog dat hij het plafond raakte. Elwin ging op de rug van de arend zitten, en de arend bracht hem naar de hoogste plank van de kast. Het mannetje was blij Elwin weer te zien. Hij had een piephoog stemmetje. 'Neem me alsjeblieft mee naar de Drokelaar, Elwin. Ik wil hier niet meer wonen,' piepte het mannetje. Elwin had erg veel medelijden met hem. Het mannetje woonde in de schoen. Het was prachtig binnenin. Er stond ook een klein pianootje. Elwin ging achter het pianootje zitten en begon te spelen. Het mannetje begon te lachen, terwijl de schoen opsteeg. Elwin wist een beetje hoe het moest. Door de hoge tonen ging het vliegtuig omhoog en door de lage tonen ging het vliegtuig omlaag. Door ze door elkaar te gebruiken kon Elwin sturen. Er was een smal raampje boven het pianootje waar Elwin net doorheen kon kijken. De deur stond nog steeds open en ze vlogen achter de arend aan, terug naar de Drokelaar. Onderweg kwamen er een heleboel zwarte arenden achter hen aan, die allemaal naar Klaas Vaak wilden.

Sandra stond al in de tuin te zwaaien. Ze hoorden zulke prachtige tonen in de lucht. Het was Elwin die op de piano van de schoen speelde. Langzaam daalde de schoen in de tuin van Elwin neer. Het mannetje was zo blij : `Eindelijk in de Drokelaar,' zei hij opgelucht. Het mannetje zou voorlopig op de zolder gaan wonen, terwijl Elwin verre reizen zou gaan maken in de schoen, en tegelijkertijd ... goed piano leren spelen.

Zeven zwarte arenden zaten op het dak van het huisje van Klaas Vaak. Zij konden Klaas Vaak naar de verste planeten brengen, zo ver als hij maar wilde. Voor het huisje stond een nieuwe koets, die Professor Klapwater en de toverfee voor Klaas Vaak hadden gemaakt. Toen Klaas Vaak naar buiten kwam wist hij niet wat hij zag. De arenden glunderden, en hij wilde direct wel een ritje maken, maar eerst ... bessenthee ... en de kok van Klaas Vaak had lekkere aardbeientaart met bosbessen gemaakt.